SÖMÜRÜCÜYE
yumruk
BÜTÜN İŞÇİLERİN HEDEFİ BİRDİR.

İKTİDAR KİMİN?

12 MART MUHTIRASINDAN SONRA KURULAN NİHAT ERİM HÜKÜMETİNİN PROGRAMI TÜRKİYE'DE GELİŞMEKTE OLAN TEKELCİ KAPİTALİZMİN YENİ BİR AŞAMASINDA SANAYİCİLERİN İSTEKLERİNİ DİLE GETİRMEKTEDİR.

Erim hükümetinin 2 Nisan 1971 tarihli programı tekelci sermayenin ihtiyaçlarını karşılamaya yönelmiş bir «Çalışma Raporu» niteliğindedir.

Programda yer alan kredi kurumlarının merkezileştirilmesi, esas itibariyle tarımcılara ve tüccarlara kredi veren mahalli bankaların, İş Bankası ve Yapı Kredi Bankası gibi Sanayi yatırımlarını destekleyen büyük bankalara tâbi kılınması sonucunu doğuracaktır.

İktisadi devlet teşekküllerinin verimli çalışması ve madenlerin devlet eliyle işletilmesi isteğinin amacı, Sanayici Burjuvalara ucuz hammadde temin etmektir.

Tarımın ve Ticaretin vergilendirilmesiyle sağlanan tasarruflar Devlet Kredileri kanalı ile Sanayi Burjuvazisinin desteklenmesinde kullanılacaktır. Erim hükümetinin programı, bir yönüyle egemen sınıflar ittifakı içindeki çelişkileri Tekelci sanayi burjuvazisinin lehine çözmeye çalışırken, öte yönüyle, ve «asayişin sağlanması» maskesi ardında, İŞÇİ VE EMEKÇİ SINIFLARLA TÜM DEMOKRATİK GÜÇLERİ BASKI ALTINDA TUTMAYI AMAÇLAMAKTADIR.

SANAYİCİLERİN İSTEKLERİ

● TARIMDA :

- Tarımın vergilendirilmesi,
- Küçük işletmelerin birleştirilmesi,
- Yeni teknoloji ile fazla randıman.

● EĞİTİMDE :

- İleri tekniğe dönük eğitim yapılması,
- Üniversite reformu,
- Milli Savunma bütçesinden eğitim için fedakârlık.

● VERGİDE :

- Hükümet gelirlerini arttıracak vergi reformuna gidilmesi,
- Vergi nisbet ve muafiyetlerinin yeniden gözden ge-

HÜKÜMET PROGRAMI

● TARIMDA :

- Tarımın vergilendirilmesi yoluna gidilecektir.
- Toprak reformu yapılacaktır.
- Tarımda üretimin modernleştirilmesi, fiyat ve kredi politikasının ayarlanmasına çalışılacaktır.
- Tarım-İş kanunu çıkartılacaktır.

● EĞİTİMDE:

- Üniversite reform kanunları çıkartılacaktır.
- Eğitimde laiklik sağlanacak, ilk ve orta öğretim ıslah edilecek, teknik öğretime ağırlık verilecektir.
- TRT'nin genişletilmesi, kültür faaliyetlerinin arttırılması, köylere televizyon yayını ulaştırılmasına çalışılacaktır.
- Eğitimde fırsat eşitliği sağlanacak, gençliğin temel sorunları ele alınacaktır.

TÜRKİYEDE İŞÇİ HAREKETLERİ

İSTANBUL'DA PROFİLO FABRİKASINDA Grev

İşçiler 1 Ocak 1971 Tarihinde Sendikaları Maden-İş vasıtasıyla Patronla «Toplu İş Sözleşmesi» görüşmelerine başladılar. Patron İşçilerin İsteklerini kabul etmedi. Bunun üzerine İşçiler Patrona karşı GREV SİLAHINI kullanmaya karar verdiler. Ve 1250 İŞÇİ 17 Nisan 1971 günü GREV'e başladı.

PROFİLO İŞÇİLERİ KISACA ŞUNLARI İSTİYOR

- Muvakkat İşçi çalıştırılmasına son verilsin.
- Saat ücretine üç lira ZAM.
- 600 lira yakacak parası.
- İşçi Temsilcilerinin «İŞ TEMİNATI».
- Senede iki maaş ikramiye.

Peki ya PATRON ne diyor:

● Bugüne kadar üç aylık işçi kiralayıp çalıştırıyordum. Her üç ayda bir işçiye yol vermek çok işime geliyor. Çünkü bir taşla iki kuş vuruyorum. Birincisi «Asgari ücretle» işçi çalıştırmak «Kâr» oranımı arttırıyor. Yani daha çok sömürüp «Sermayemi» daha çok arttırıyorum. İkincisi İşçilerin Sendikalarında birleşip karşıma çıkmalarına engel oluyorum. Böylece İşçilerin birlik güçlerini kırabiliyorum.

● Bir sene 150, ikinci sene gene 150, 300 kuruş ZAM olmaz. 90 kuruş işçiye yeter. Hem sonra seyyanen olmaz. Kıdem durumuna göre kademeli veririm. Zira İşçinin istediği zammı verirsem «KÂR» oranım düşer. Bu verdiğim 90 kuruş iyidir. İşçi bununla ölmiyecek kadar yer içer, sonrada gelir fabrikamda çalışır. Bana da İşçinin bu ça-

● Yakacak parası için de 50 lira veririm. Az mı yani, odunun çekisi 65 lira. Üstünü de İşçi kendisi eklesin.

● İki maaş ikramiye vermek işime gelmez. 21 günlük ikram ve İşçinin nesine yetmez.

İşçilerin cevabı: «Patronkere senin ....» **GREV.**

Bu bir masal değil. İşçi ile Patron mücadelesinin ta kendisi. Ve bunu da PROFİLO İŞÇİSİ çok iyi biliyor. Patrona karşı başlar dik, yürekler sağlam. Profiloda 1250 İşçi azimli, kararlı ve bilinçli. Bütün işçiler Profilo

- Milli Savunma bütçesinden eğitim için fedakârlık.

● **VERGİDE :**

- Hükümet gelirlerini arttıracak vergi reformuna gidilmesi,
- Vergi nisbet ve muafiyetlerinin yeniden gözden geçirilmesi.

● **SANAYİDE : A — DEVLET SEKTÖRÜNDE :**

- Devlet alt yapı yatırımlarına yönelmeli ve ağır sanayi ile madenleri işletmelidir.
- Bölgesel denge yaratılmalı, endüstri geri bölgelere götürülmelidir.
- Devlet, ticaret kesimine eğilmeli, fiat arttırıcı aracılar kaldırılmalıdır.
- İktisadi devlet teşekkülleri reforma tâbi tutulmalı ve işlerliği sağlanmalıdır.
- Özel teşebbüse devlet eliyle verilecek hammadde fiatları ucuzlatılmalıdır.

B — ÖZEL SEKTÖRDE

- Küçük işletmelerin faaliyetlerini kısıtlayıp üretim malları yapan büyük sanayicilere öncelik verilmelidir.
- İleri teknoloji kurulmalıdır.
- Sanayide disiplin şarttır. Yatırımları plânlı bir şekilde kontrol edip, her istiyene tabiî kaynakları çarcur etme zihniyeti ile endüstri müsaadesi verilmemelidir. İhracat birinci şart tutulmalıdır.
- Dış ticaret rejimi değiştirilerek ihracat tek elden yapılmalıdır.
- Sanayi plânlanması yapılarak küçük sanayi işletmeciliği birleştirilmeli, ekonomi dışa dönük olmalı, dış pazar aranmalıdır.
- Ticaretde birikmiş sermaye sanayie akmalı, uzun vadeli dış borçlanmaya gidilmelidir. Sabit sermaye arttırılmalıdır.
- Bankacılıkda reform şarttır.
- Lüks malların üretimi yerine sanayi mallarının üretimine hız verilmelidir.

● **İDAREDE :**

- Sermaye piyasası kanunu çıkartılmalıdır.
- Disiplinli bir ekonomi ve sanayileşme için Anayasa değişikliği yapılmalı, sınıflararası teşkilatlanma önlenmeli, ekonomik zaruretlere göre hukuki sınırlar konulmalıdır.
- Anarşiyi önliyecek tedbirler alınmalı, enflasyonist baskı yapan işçi ücretlerinin artması durdurulmalıdır. Toplu sözleşme ve grev-lokavt kanunu değiştirilmeli, İŞÇİ-İŞVEREN-HÜKÜMET KOMİSYONU kurularak, uyuşmazlıklar buralarda çözümlenmelidir.
- Tasarruf bonoları kaldırılmalıdır.

- Eğitimde laiklik sağlanacak, ilk ve orta öğretim ıslah edilecek, teknik öğretime ağırlık verilecektir.
- TRT'nin genişletilmesi, kültür faaliyetlerinin arttırılması, köylere televizyon yayını ulaştırılmasına çalışılacaktır.
- Eğitimde fırsat eşitliği sağlanacak, gençliğin temel sorunları ele alınacaktır.

● **VERGİDE :**

- Vergi usul kanununda değişiklik yapılacak, vergi kaçakcılığını önleyici tedbirler getirilecektir.
- Tasarruf bonoları kaldırılacaktır.
- Gelir dağılımını düzenliyecek bütçe-kredi ve diğer tedbirler alınacaktır.

● **SANAYİDE : A — DEVLET SEKTÖRÜNDE**

- Elektrikleşme düzenlenecektir. Linyit devletleştirilecek, petrolde devlet işletmeciliği ağırlık kazanacak, maden araştırmaları devlet eliyle yapılacak, az gelişmiş bölgelerde devlet sanayi tesisleri kurulacak Doğu Anadolu hayvan ürünleri sanayi kamu kuruluşları ile değerlendirilecektir.
- Dış ticaretde döviz ve gümrük himayesine gidilecek, sosyalist blokla ticaret geliştirilecektir.
- Sanayileşmede uluslararası rekabet esas tutulacaktır.

B — ÖZEL SEKTÖRDE

- Tek tek olan kuruluşlar «Holdingler» halinde birleşmelidir.
- Bankacılığın ve sigortacılığın geliştirilmesi için tedbirler alınmalıdır.
- Lüks harcamalar kısıtlanmalıdır.
- Özel sektör kalkınmaya yönelik çalışmalarda bulunmalıdır.

● **İDAREDE :**

- Kanun boşlukları doldurulacaktır. Reform gerçekleştirecek ortam yaratılacaktır.
- Ekonomiyi sarsan işçi olayları önlenecek, reformları yürütecek organlara yetki verilecek, adlî zabıta kurulacaktır.
- Huzursuzluk ve anarşi süratle giderilecektir.
- İş kanunu ve çıraklık kanunu düzenlenecektir. Toplu sözleşme Grev-lokavt kanunu değiştirilecektir.
- Devlet ve güvenlik kuvvetlerinin itibarını yükseltici tedbirler alınacak, güvenlik kuvvetleri güçlendirilecek, modern araçlarla teçhiz edilecek, toplum polisinin yetkileri genişletilecek ve eğitilecektir.
- Yargıtay, Danıştay ve diğer mahkemelerin yetkileri düzenlenecektir. Hakimler üzerinde denetimi arttırıcı tedbirler getirilecektir.
- Dış kökenli faaliyetler süratle önlenecek, her türlü yolsuzluğun ıslahına gidilecektir.

● Yakacak parası için de 50 lira veririm. Az mı yani, odunun çekisi 65 lira. Üstünü de İşçi kendisi eklesin.

● İki maaş ikramiye vermek işime gelmez. 21 günlük ikramiye İşçinin nesine yetmez.

İşçilerin cevabı: «Patronkere senin ....» **GREV.**

Bu bir masal değil. İşçi ile Patron mücadelesinin ta kendisi. Ve bunu da PROFİLO İŞÇİSİ çok iyi biliyor. Patrona karşı başlar dik, yürekler sağlam. Profiloda 1250 İşçi azimli, kararlı ve bilinçli. Bütün işçiler Profilo İşçilerinin yanında. Zafer İşçilerin.

DÜNYADA İŞÇİ HAREKETLERİ

İTALYA'DA

Genel Grev

Nisan ayı başında İtalya'da onbir milyon işçi GENEL GREV yaptı. İtalya'yı bir baştan bir başa kaplayan genel greve çeşitli sanayi ve tarım sektörlerinde çalışan milyonlarca işçi katıldı. İtalya'da çok kuvvetli SENDİKA ve PARTİ teşkilâtına sahip işçiler bu hareketi iktidarı amaçlıyarak yapmaktadırlar. Yapılan bu genel grevin sebebi, «Monopolcü Colombo hükümetinin» REFORMCU politikasını protesto etmek ve hükümeti zorlıyarak iktidara geçmektir.

İtalyan işçi sınıfının bu kuvveti karşısında, monopolcü (Tekelci) kapitalistler İkinci Dünya Savaşında İtalya'yı felâkete sürükleyen FAŞİZMİ yeniden halka karşı teşkilatlandırmak istemektedirler. Fakat İtalyan işçi sınıfı, faşist hareketleri protesto ediyor, yürüyüşler, GREVLER yapıyor ve adım adım iktidara yaklaşıyor.

PROLETARYA BÖLÜNMEZ BİR SINIFTIR

Dünya Emperyalist sisteminin ve Dünya Burjuvazisinin bütünleştiği, Dünya'da baş çelişkinin emperyalizm-sosyalizm çelişkisi halinde belirdiği çağımızdaDünya Sosyalist sistemi, uluslararası İşçi Sınıfı ve tek tek ülke proleteryalarının saflarını birleştirmek, bu saflara burjuvazinin sokacağı ayrılıkları kesinlikle bertaraf edip yenmek kesin bir zorunluluktur. Proletaryanın saflarında bu devrimci birliği kurup çelikleştirmek ise Sosyalistlerin ve onların politik örgütlerinin başlıca görevidir.

DÜNYA PROLETARYASI KARDEŞTİR.

Dünya burjuvazisi nasıl ki Alman, Fransız, Amerikan, İngiliz kapitalisti olarak bir ayırım gözetmeden kapitalist ve azgelişmiş ülke proleterleri, emekçileri ve halkları üzerinde kendi menfaatlerine ortak sömürü ağları kuruyor, dev kampanyalarda birleşiyor; şirketler, karteller halinde sömürülerini tezgâhlıyorlarsa, sömürülen ülkelerin proletaryası ve emekçileri de dünya burjuvazisinin ortak yürüttüğü bu zulme ve sömürüye karşı birleşip birlikte savaşmak zorundadır. Proletaryanın sınıf olarak kurtuluşunun yolu buradan geçer. «Dünya işçileri Birleşiniz», «Dünya İşçileri Kardeştir» sözleri bu temel gerçeği yansıtmaktadır. O halde nasıl ki Alman, Amerikan, İngiliz, Fransız, Türk kapitalisti yok, dünya kapitalizmi ve onun çıkarları varsa, Alman, Amerikan, İngiliz, Fransız, Türk işçisi yok, Dünya İşçi Sınıfı vardır.

SAİT ÇİLTAŞ
TİP GENEL SEKRETERİ
1937 de Sarıkamış - Yeniköy'de doğdu. Cılavız ilk öğretmen okulundan sonra 1963 de Gazi Eğitim Enstitüsü Pedagoji bölümünü bitirdi. 3 çocuğu olan Çiltaş, TİP'e 1965 de girdi.

PROLETARYANIN SAFLARI MİLLET, BÖLGE VE HEMŞERİLİK YAFTALARI İLE BÖLÜNEMEZ.

Kim ki proletaryanın kurtuluşuna hizmet etmek istiyorsa, bütün ulusların işçilerini birleştirmeli ve saflara bulaştırılmak istenen burjuva şovenliğine karşı kesin mücadeleye girişmelidir. Kim ki işçilerin birliğini bölge, hemşerilik sloganları yoluyla bölüyor, ya da enternasyonalizm ilkesini savsaklıyarak burjuva milliyetçiliğini öne sürüyorsa, onun yeri küçük burjuva şoven milliyetçilerin safındadır, Sosyalistlerin safında değil. Biz sosyalistler belli bir devletin içindeki bütün milliyetlerden gelme İşçilerin tek bir İşçi örgütünde birleşmeleri ve kaynaşmaları ilkesini tanır ve ısrarla savunuruz. Bunun yanısıra hiçbir tereddüte mahal bırakmıyacak şekilde milliyetler üzerindeki baskı, terör ve asimilasyon politikasına karşı Sosyalistler olanca gücüyle mücadele eder; çeşitli millet ve milliyetlere mensup proletaryanın arasındaki mevcut bağları ve ittifakı gevşetmenin Sosyalizme ihanet olduğunu belirtir.

İşçiler, bir halka zulmeden ulusun işçileri de özgür olamaz kuralını tanımalı, ulusların eşitliği, milliyetlerin kaderlerin tayin etme özgürlüğü ilkesini benimsiyerek kendi Sosyalist birliklerini korumalıdırlar. Böylece proletaryanın birliği milliyet, bölge ve hemşerilik yolundan bölünemez. Alman, İngiliz, Amerikan, Lâz, Kürt, Erzurum'lu, Kars'lı İşçi yok, sadece proleterler ve proletaryanın SOSYALİST BİRLİĞİ vardır.

SAİT ÇİLTAŞ

SERMAYE DENİLEN ŞEY NEDİR?

Diyelim ki: Bir işçi bankaların reklamlarına kanıp, dişinden tırnağından 200 lira arttırdı ve «Belki bana da bir apartıman dairesi çıkar» diyerek bankaya yatırdı. Şimdi bu işçi sermaye sahibi sayılır mı? Yahut gene bir işçinin iki odalı bir gecekondusu varsa bu ev onun sermayesi sayılır mı? Yahut da bir köylü ailesi, üç karış toprağında çoluk çocuk, karı kız çalışıp ancak geçinebiliyorsa bu toprak sermaye sayılır mı? Elbette HAYIR.

Ama düşünelim ki: Adamın biri bir milyon lira ile bir fabrika kurmuş, fabrikanın işli- gereçlerine ihtiyaç vardır. Şu halde, sermayedar olmasa işçi nerde ve hangi aletlerle çalışacaktır? İşte meselenin özü, sömürünün esası buradadır. Çünkü, kapitalist düzende sadece ufacık bir azınlığın mülkiyetinde bulunan üretim araçları, aslında gene çalışan insanların emekleriyle üretilmiş mallardan başka bir şey değildir. Bugün kapitalistlerin sermayesinin bir parçası olarak karşımıza çıkan her türlü alet-edavat, makina, bina gibi şeyler, yüzlerce, binlerce yıldan buyana çalışan insanların emeklerinin ürününden başka bir şey değildir. Fa-

LA COMMUNE DE PARİS

PARİS KOMÜNÜ

Bundan tam yüz sene evvel, Dünya da ilk defa İŞÇİ SINIFI, emekçilere öncülük ederek İKTİDARI ELE GEÇİRDİ. Paris işçileri 18 Mart 1871 de Fransız burjuvazisinin hükümetini bir ayaklanma sonucunda devirdiler. Paris'te idareye el koydular. İşçi ve emekçi üyelerden seçilen PARİS KOMÜNÜ'nü yani kendi iktidarlarını ilân etiler.

Bu olay tarihte ilk defa rastlanan bir olaydır. İlk defa İKTİDAR, sömürücü azınlığın elinden, sömürülen çoğunluğun eline geçiyordu. İktidarı ele geçiren emekçiler, bu iktidarı elbette emekçilerden yana işliyecek bir düzeni gerçekleştirmek için, yani kendi düzenlerini kurmak için kullanacaklardı. Kullandılar.

Fakat işçi sınıfı, o tarihte, ele geçirdiği bu iktidarı geri vermiyecek şekilde elde tutup işletecek hazırlığa ve bilince sahip değildi. Bu sebeple Komün idaresi ancak 73 gün yaşadı. Bu kısa süre elbette komüncülere çok az geldi. Fakat bu dönem sömürücü burjuva-sınıfının yeniden toparlanmasına yetti. Paris'te kurulan yeni düzeni vahşice bastırmasına yetti.

Bu kısa ömrü süresince PARİS KOMÜNÜ neler yaptı?

- O güne kadar, ahlâksızlıkları korumaktan başka bir işe yara-

çıkar» diyerek bankaya yatırdı. Şimdi bu işçi sermaye sahibi sayılır mı? Yahut gene bir işçinin iki odalı bir gecekondusu varsa bu ev onun sermayesi sayılır mı? Yahut da bir köylü ailesi, üç karış toprağında çoluk çocuk, karı kız çalışıp ancak geçinebiliyorsa bu toprak sermaye sayılır mı? Elbette HAYIR.

Ama düşünelim ki: Adamın biri bir milyon lira ile bir fabrika kurmuş, fabrikanın işliyeceği ham maddeleri satın almış, bu ham maddeleri fabrikada işleyerek mamul madde haline getirecek işçileri ücret karşılığında kiralıyarak fabrikayı çalıştırmaya başlamış. Bu işçilerin emekleri ile meydana gelen mamûl malları satarak, bir yıl sonunda bir milyonu olmuş bir buçuk milyon. İşte bu adam bir Sermayedar ve onun sahip olduğu şeyler de «Sermaye» dir.

Demek ki SERMAYE: Bir üretimin yapılabilmesi için gerekli olan ham maddelerin, alet-edavat ve makinanın, ayrıca işçilere ödenen ücretlerin hepsinin toplamından başka bir şey değildir. Bu söylediklerimizden anlaşılması gereken şeylerden biri şudur: Paranın, makinaların, hammeddelerin sermaye sayılabilmesi için bunların üretim faaliyetine girmiş olması gereklidir. Adamın biri parasını toprağa gömüp saklıyorsa, o para sermaye olarak iş görmüyor demektir. Bunun gibi, kullanılmadan duran bir makina sermayenin parçası sayılamaz. Diğer bir önemli husus ta şudur: Üretimin olabilmesi için sermayenin (yani ham madde ve makinaların) bulunması hiç yeterli değildir. Bütün bunların üretime geçebilmesi ve sermaye sayılması için ücretli iş gücüne ihtiyaç vardır. Ancak işçilerin çalışması ile makinalar, binalar, hammaddeler yeni ürünlerin elde edilmesi faaliyetine geçebilir. Demek ki sermaye ancak ve ancak ücretli iş gücü kiralayıp, onu çalıştırmaya başlayınca işe yaramaz olmaktan çıkar. Ve ancak ücretli iş gücünün çalıştırılması ile yatırılan para kat kat fazlası ile gene sermaye sahibine döner. Öyleyse sermaye denen şeyi ücretli emek olmadan düşünmek boşunadır. Sermaye ancak, işçinin iş gücünü kiralayıp, onu sermaye sahibi için çalıştırdığı sürece bir anlam ve canlılık kazanır.

Burada akla şöyle bir şey gelebilir: Sermaye sahibinin, kiralık iş gücüne, işçinin deyaşıyabilmek için- çalışmağa ihtiyacı vardır. Çalışmak için de fabrikalara, çalışma alet ve

buradadır. Çünkü, kapitalist düzende sadece ufacık bir azınlığın mülkiyetinde bulunan üretim araçları, aslında genç çalışan insanların emekleriyle üretilmiş mallardan başka bir şey değildir. Bugün kapitalistlerin sermayesinin bir parçası olarak karşımıza çıkan her türlü alet-edavat, makina, bina gibi şeyler, yüzlerce, binlerce yıldan buyana çalışan insanların emeklerinin ürününden başka bir şey değildir. Fakat bunlar, çalışan insanların değil, çalıştıranların mülkiyeti altındadır. Yani çalışarak yaratan insanlar, yarattıklarını ellerinden kaptırmış ve bunları eline geçiren ufacık bir azınlığın kölesi durumuna girmiştir.

Mesela 35 lira gündelikle çalışan bir işçi düşünelim. Bu işçinin işgücü 35 lira karşılığında en az sekiz saat için sermayedar tarafından kiralanmıştır. Bu işçi sekiz saat patronun malıdır. Patron bu işçisinin çalışması sonunda 135 liralık mal üretirse, işçinin sırtından 100 lira kazanacaktır ve elbetteki bunun hesabını işçiye vermiyecektir. Patron işçiyi nekadar çok çalıştırırsa kazancı okadar çok olur. Zaten patronun bütün derdi ve düşüncesi daha çok kazanmak, bu kazandıkları ile yeni yeni makinalar, araç ve gereçler alıp, bunlarla yeni işçiler kiralamak ve böylece daha çok, daha çok kazanmaktır. Demek ki sermayenin kazancı, ücretli işçi çalıştırılmasıyla başlar ve artar.

İşçinin çalışma şartlarını elinde tutan sermayedar sınıfı ile ahenk içinde olması, köleliği kabul etmesinden başka bir şey değildir. Bu kölelik ancak üretim araçlarının (alet ve makinaların) onu kullananların (yani işçilerin) eline geçmesinden itibaren ortadan kalkabilir. Yüzyıllar boyu çalışan insanların alın teri ile meydana getirilmiş olan her türlü zenginliğin sahibi ve yöneticisi elbette çalışanlar, işçiler olmalıdır. Ancak o zaman ücretli kölelikten değil, yaratıcı özgür emekten söz edilebilir. İşçilerin kurtuluşu ancak sermayenin boyunduruğunun kırılması ile mümkün olacaktır. Yoksa sermaye ile emeğin bir arada kardeş kardeş yaşamasıyle değil. Bugün iş gücünü 35 liraya satan bir işçi, işgücünün fiatını, yani ücretini toplu sözleşme ile on lira artırmakla elbette kölelikten kurtulamamaktadır. Sermaye onu 35 lira yerine, bu sefer 45 liraya satın almakta ve köleleştirmektedir. Sadece köleliğin fiatı artmakta fakat kölelik bitmemektedir.

den yana işliyecek bir düzeni gerçekleştirmek için, yani kendi düzenlerini kurmak için kullanacaklardı. Kullandılar.

Fakat işçi sınıfı, o tarihte, ele geçirdiği bu iktidarı geri vermiyecek şekilde elde tutup işletecek hazırlığa ve bilince sahip değildi. Bu sebeple Komün idaresi ancak 73 gün yaşadı. Bu kısa süre elbette komüncülere çok az geldi. Fakat bu dönem sömürücü burjuva-sınıfının yeniden toparlanmasına yetti. Paris'te kurulan yeni düzeni vahşice bastırmasına yetti.

Bu kısa ömrü süresince PARİS KOMÜNÜ neler yaptı?

- O güne kadar, ahlâksızlıkları korumaktan başka bir işe yaramıyan «PARİS AHLÂK ZABITASINI DAĞITTI»
- Askere alma işlemlerini durdurdu. Muvazzaf orduyu lâv etti. Bunun yerine, bütün sağlam yurttaşların katılması gereken «Milli Muhafız Birliğini» yegâne silahlı kuvvet olarak ilân etti.
- Kilise ile devleti birbirinden ayırdı. Din işlerinin bütçesini kaldırdı. Kilise mallarını «milli servet» ilân etti.
- Belediye Emniyet Sandıklarına, borç alabilmek için yatırılmış ve ödenmediği için satılacak olan bütün eşyaların satışını durdurdu.
- Çalışması sahipleri tarafından durdurulmuş İMALATHANELERİN sayımının yapılmasına, bu işletmelerin yönetiminin o güne kadar o işyerinde çalışan işçilere verilmesine ve bunların birleşerek federasyon haline getirilmesine karar verdi.
- Patronların, ceza olarak işçilerin ücretlerinden para kesmesini yasakladı.

Bunlar ve bunlara benzer kararlar alan ve bu kararları bizzat uygulayan KOMÜN ayrıca:

- Kamu hizmeti görecek her türlü memurun seçimle işbaşına gelmesine ve her an görevden azil edilebilmesine,
- En yüksek memur ücretinin, ortalama bir işçinin ücretinden fazla olmamasına,
- İdam cezasının kaldırılmasına da karar verdi.

Bütün karar ve uygulamaları emekçilerden yana ve eski burjuva düzenine karşı olan Paris Komünü niye ancak 73 gün yaşıyabildi? Çünkü, Komün, ele geçirdiği siyasal iktidarı kullanabilmesi ve işçi sınıfının iktidarını pekiştirebilmesi için gerekli olan program ve teşkilâttan yoksundu. Yani İŞÇİ SINIFI, kendi hareketini yönetecek kendi PARTİSİNE henüz SAHİP DEĞİLDİ. Bu en temel eksiklik Komünün bütün hatalarının ve yenilgisinin başlıca sebebi oldu. Ne var ki KOMÜN deneyi, Dünya işçi sınıfı hareketinin ilk iktidar ve uygulama örneği olarak işçi sınıfı tarihine ve mücadeleyi sürdüren işçilerin gönlüne yazıldı. Ve başka ülkelerin işçi sınıfları bu mücadele örneğinden yararlanarak kendi iktidarlarını kurdular.

SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK. İşçinin siyasi gazetesi
Sahibi : **Hüsamettin Güven**
Sorumlu müdür : **Halit Gürşener**
15. günde bir çıkar. Fiatı 25 Kuruş
Yıl : 4. Sayı : 33
İdare merkezi : Himayeyi Etfal sokak, Mirat han, kat: 4, No. 301
Cağaloğlu - İSTANBUL
Yazışma adresi : P. K. 27 / ZONGULDAK
Baskı tarihi : 23.4.1971
Dizgi ve baskı : **Baylan Basım ve Ciltevi**
İzmir Cad. No: 2/B Yenişehir - ANKARA

YURT VE DÜNYA OLAYLARI

Türkiye İşçi Partisi Yöneticilerinin 15 Yıl Hapsi İstendi

Egemen Sınıflar, Türkiye İşçi Sınıfının tek siyasi teşkilâtı olan Türkiye İşçi Partisi'nin kapatılması için, baskılarını gün geçtikçe arttırmaktadır .

İşçi Sınıfının bilinçli öncüleri için takibatlar yapılmakta, davalar açılmaktadır. İşçi liderlerine işkenceler yapılmakta, kahpece oyunlar hazırlanmaktadır.

Son olarak içlerinde Genel Başkan ve Genel Sekreterlerinde bulunduğu 23 T.İ.P. Yöneticisi hakkında Ankara Savcılığı takibat açtı. Buna sebep de, Parti Tüzük-Program ve 4 ncü Büyük Kongre Kararları.

Savcılığın iddiasına göre haklarında dava açılması istenen Partimiz yöneticilerinin 15 yıl mahkûmiyeti isteniyor.

Halbuki, Anayasa'ya göre Partilerin; amaçlarının, kongre kararlarının Anayasa'ya uygunluğunu «Demokratik Ortamda» tartışacak mahkeme yalnız Anayasa Mahkemesidir.

Egemen sınıflar, İşçi Sınıfının öncülerini yıldırmak ve susturmak için kendi kanunlarını bile çiğnemekten geri kalmıyorlar.

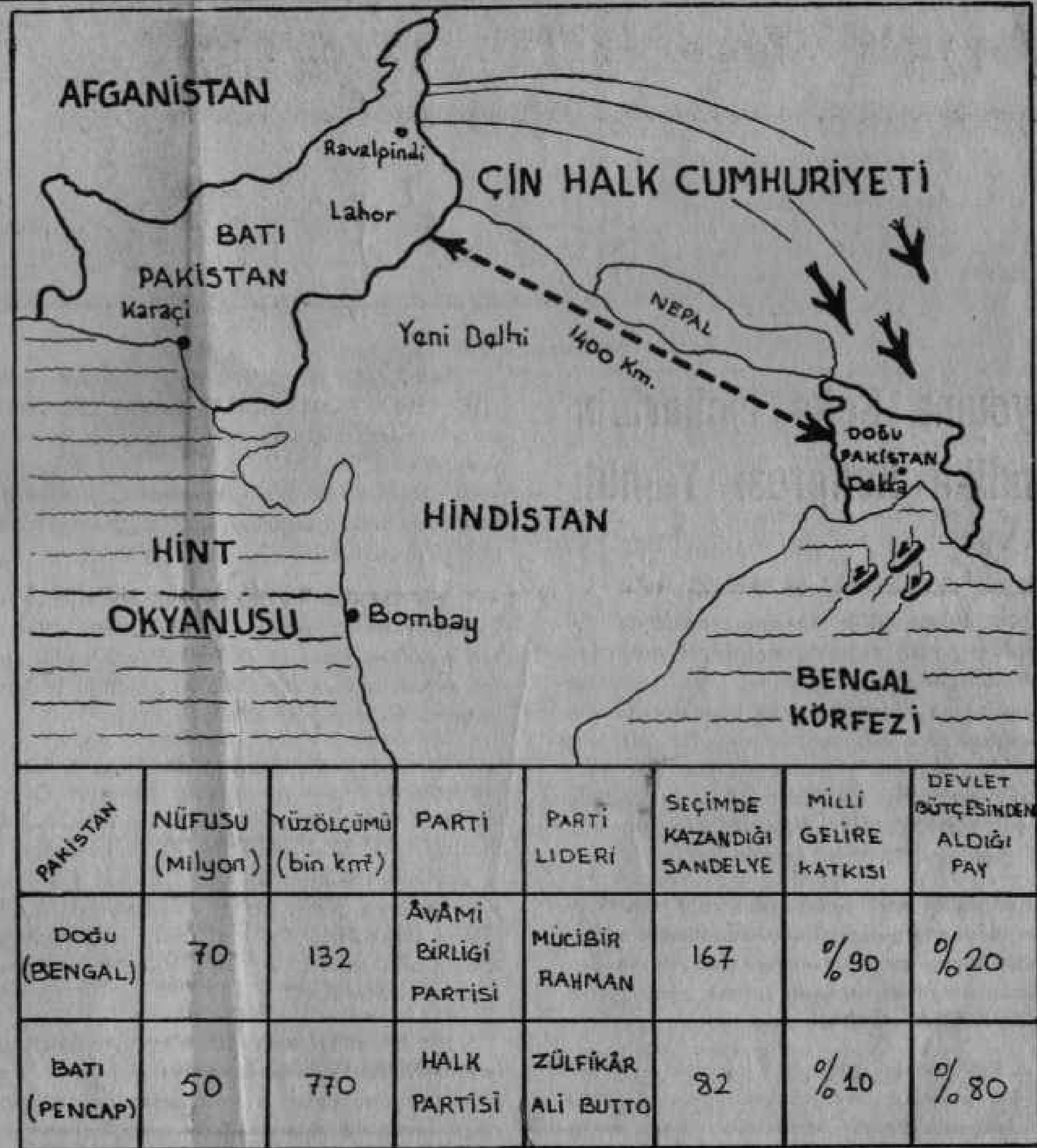
Fakat şu gerçeği de bilmiyor onlar: Baskı ve zulüm, ne İşçi Sınıfının yürekli öncülerini sindirebilir, ne de İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNİ.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi 24. Büyük Kongresi Yapıldı

Sovyetler Birliği Komünist Partisinin 24. Büyük Kongresi 5000 den fazla delegenin ve 101 ülkeden gelen temsilcilerin katılmasıyla toplandı. Kongrede parti Genel Sekreteri Leonid Brejnev altı saat süren bir konuşma yaptı. Bu konuşmasında, ülkesinin bütün ihtilaflı meselelere müzakere ve anlaşma ile çözüm yolları bulunmasından ve ABD ve Çin Halk Cumhuriyeti dahil olmak üzere bütün milletlerle daha iyi ilişkiler kurulmasından yana olduğunu belirtmiştir. Ayrıca: NATO ve VARŞOVA paktlarının karşılıklı olarak kaldırılmalarını, silahsızlanma için bir Dünya konferansının toplanmasını, nükleer, bakteriyolojik ve kimyasal silahların imhasını ve tüm nükleer silahlardan arınmak amacı ile Sovyetler Birliği, İngiltere, Amerika, Fransa ve Komünist Çin arasında bir konferansın düzenlenmesini teklif etmiştir. Ve yine sömürgeciliğe ve ırkçılığa karşı savaşılması teklifinde bulunmuştur.

İç politikada ise genel olarak tüketim malları imalatının arttırılacağını, yeni beş yıllık plan sonunda her ailenin bir televizyon ve bir buz dolabı sahibi olacağını söylemiştir.

Amerikan Katilleri Laos Ülkesinde Bozguna Uğradı

PAKİSTAN	NÜFUSU (Milyon)	YÜZÖLÇÜMÜ (bin km²)	PARTİ	PARTİ LİDERİ	SEÇİMDE KAZANDIĞI SANDELYE	MİLLİ GELİRE KATKISI	DEVLET BÜTÇESİNDEN ALDIĞI PAY
DOĞU (BENGAL)	70	132	AVAMİ BİRLİĞİ PARTİSİ	MÜCİBİR RAHMAN	167	%90	%20
BATI (PENCAP)	50	770	HALK PARTİSİ	ZÜLFİKÂR ALİ BUTTO	82	%10	%80

PAKİSTAN'da İç Savaş Neden Oluyor ?

Pakistan, İngiliz emperyalizminin Hindistanda yarattığı Müslüman-Hindu çatışmalarının sonucu 14 Ağustos 1947 de kuruldu. O günden bugüne pek çok hükümetler değişti Pakistanda.

İlk Başbakan Liyakat Ali Han'ın 1951 de öldürülmesiyle yerine İskender Mirza geçti. Mirza'nın yönetimi 1958'e kadar sürdü. Son defa ilan ettiği Sıkıyönetimin ardından Başkomutanı Eyüp Han'a koltuğunu devretti. Eyüp Han bir takım sözde reformlar yaptıysa da sömürü mekanizması değişmedi. Nihayet 1969 da, o da yönetimi General Yahya Han'a devretti.

Yahya Han, Batılı patronların, toprak ağalarının, ve Amerikan emperyalizminin ...

temsilcisi Yahya Han, Doğudaki büyük genel grevler sonucu seçimi kabul etti.

Seçime katılan partilerden belli başlıları, Doğu Pakistan Komünist Partisi, Doğu Bengal Komünist Partisi, Doğu Pakistan Avami Birliği Partisi. Batıdan katılan en büyük Parti ise Batı Pakistan Halk Partisi idi.

Batı Pakistan Halk Partisi tam bir Sosyal Demokrat Partidir. Lideri olan Zülfikâr Ali Butto, İşçi Sınıfının kendi iktidarını kurmasını önermez. Patronların iktidarında İşçilerle Patronların işbirliğini önerir. Buna rağmen kendini halka SOSYALİST olarak kabul ettirmiştir. Doğu Pakistan'daki Avami Birliği Partisi de İşçi Sınıfının Partisi ...

tırılacağını, yeni beş yıllık plan sonunda her ailenin bir televizyon ve bir buz dolabı sahibi olacağını söylemiştir.

Amerikan Katilleri Laos Ülkesinde Bozguna Uğradı

Amerikan Emperyalizminin, Güney Vietnam'daki satılmış işbirlikçileri ile düzenlediği, LAOS saldırısı tam bir bozgunla sonuçlandı.

Amerika, silah patronlarının kârlarını sağlamak için Laos'da yeni bir saldırıya girişmişti. Hemde en modern silahlarla. En yeni helikopterlerle. Ama bu modern silahlar Kuzey Vietnamlı savaşçıların, Laos Halk Ordusunun inançlı kavgasını durduramadı. Sonunda Güneyli satılmış hükümet, askerlerinin Amerikan helikopterlerinin kızaklarına sarılarak kaçtıklarını gördü.

Şimdi sonuç ne? Ona bakalım: Binlerce insan ölüsü, binlerce yaralı. Milyonlarca liranın toprağa gömülmesi. Peki neden bunlar? Sırf Amerikalı Patronların kârları için. Çünkü Kapitalizmin temelinde patronların daha çok kazanması; İşçi Sınıfının daha çok soyulması yatar. Ve bunun için gerekirse milyonlarca insan açlıktan ölürken, milyonlara mâl olan araçlar heba edilir.

İşte, Amerikalı Patronların Vietnam, Kamboçya, Laos ve daha dünyanın nice yerindeki mezaliminin temelinde yatan budur. Bunun adına da, «İnsanlığın Hürriyet Bekçiliği» deniyor utanmadan. Bu, İnsanlığın değil, Patronların soygun bekçiliğidir.

Kapitalizm için, Emperyalizm için milyonlarca insanın öldürülmesi önemli değildir. Onlar için önemli olan KÂR dır.

Ve bunun içindirki Nikson, askerleri bozgun içinde kaçarken bile, bu hareketi ZAFER olarak nitelendirmiştir. Doğrudur. Binlerce insan ölmüştür. Emperyalizmin askerleri bozguna uğramıştır. Ama, Patronlar zafer kazanmıştır. Çünkü, Kârlarına yeni kârlar eklemişlerdir.

Fakat, bu böyle sürüp gidecek değildir elbette. Çünkü Kapitalizm ve Emperyalizm bu savaşlarla kendi kendisinin de yok oluşunu hazırlamaktadır.

Geçen sayımızda da yazdığımız gibi, «Savaş Ekonomisi» enflasyonist bir tutumdur. Bu yüzden de, «Savaş ekonomisi» harp sanayinin kârını sağlarken, diğer sanayi kollarını aksi yönde etkilemektedir. Bu da, hayat pahalılığını yaratmakta, dolayısıyla Kapitalist ülkedeki «Halk'ın» huzursuzluğunu arttırmaktadır. Amerikan halkı da artık, Hükümetin ekonomik ve siyasi politikasına karşıdır.

Ve nihayet gelişen Dünya İşçi Sınıfı hareketi, Kapitalizme ve Emperyalizme son darbeyi vurma yolunda hızla yürümektedir.

---

mesiyle yerine İskender Mirza geçti. Mirza'nın yönetimi 1958'e kadar sürdü. Son defa ilan ettiği Sıkıyönetimin ardından Başkomutanı Eyüp Han'a koltuğunu devretti. Eyüp Han bir takım sözde reformlar yaptıysa da sömürü mekanizması değişmedi. Nihayet 1969 da, o da yönetimi General Yahya Han'a devretti.

Yahya Han, Batılı patronların, toprak ağalarının, ve Amerikan emperyalizminin iktidardaki görüntüsünden başka birşey değildi. Temsil ettiği bu sınıfların batıdaki işçi sınıfını ve Doğuyu sömürmelerini artıracak her türlü baskıyı denedi. Temsilciler meclisini kaldırarak ülkede tam bir askeri yönetim kurdu. Doğudaki Bengal halkının bağımsızlık isteklerini Amerikan yapısı M-24 tanklarıyla susturmaya başladı. Daha ilk gün 35 bin insan öldü. Kiliseye sığınan 201 kişi kurşuna dizilerek öldürüldü. Üniversiteler ve Dakka sokakları cesetlerden geçilmez oldu.

Bütün bunların sebebi ne? SÖMÜRÜ.

Pakistan, dünyadaki pekçok ülkede olduğu gibi Emperyalist-Kapitalizmin egemen olduğu bir ülkedir. Ülkenin milli belirinin temel dayanağı, Doğuda yetiştirilen HİNT KENEVİRİDİR. Bu ürün Pakistan'ın toplam ihracatının yüzde 50 sini meydana getirir. Yine bu ürünün iç ve dış pazarlardaki satışı tamamen batılıların elindedir. Şema'da görüleceği gibi adeta Doğu, Batılı patronları beslemektedir. Ülkedeki sanayi yarımlarının yüzde 60'ı Batıya yapılmaktadır. İhracat neticesinde elde edilen dövizler ve banka kredileri hep Batıya harcanmaktadır. Batıya, bilhassa Pencap eyaletine yeni ve muhteşem binalar yapılırken Doğunun başkenti Dakka bir kasabadan farksızdır. Fakat Batıya yapılan bu yatırımların işçi sınıfına ve diğer halka bir yararı yoktur. Nitekim son yirmi yıldır ücretler dondurulmuştur. Oysa hayat pahalılığı gittikçe daha çok artmıştır. Ayrıca endüstri patronları için vergi muafiyeti vardır. İdari ve askeri yönetim tamamen egemen sınıfların tekelindedir. Nitekim ordudaki subayların yüzde 90'ı, Devlet memurlarının ise yüzde 85'i Pencaplıdır. Bütün askeri ve idari harcamaların beşte dördü Batıya yapılmaktadır.

Buna mukabil Doğulu hiçbir aydın Devlet memurluğunda belli bir seviyeden yukarı yükselemez. Hiçbir Doğulu subay önemli mevkilerde görev alamaz. Zaten Pakistan ordusuna Doğuda bir İŞGAL ORDUSU olarak bakılmaktadır. Sanayinin Doğuda Batıdaki gibi geliştirilmemiş olması Doğuda sanayi proletaryasının gelişmemesine sebep olmuştur. Buna mukabil geniş bir köylü kitlesi vardır.

Köylünün yetiştirdiği kenevirin Batılı ticaret burjuvazisi kanalıyla Batıya kaydırılması, Doğulu ticacaret burjuvazisinin kendi iç pazarında serbest olmadığını ortaya koymaktadır.

İşte, Batının Doğu üzerindeki yıllardır sürdürdüğü bu tahakküm gittikçe şiddetlenen bir sınıf kavgasını da beraberinde getirdi. MİLLET olma vasıflarından; dil, kültür, toprak bütünlüğü gibi niteliklerin Doğu ile Batıda aynı olmaması, giderek her iki parça halkının kendini ayrı bir millet kabul etmesini ergeç ortaya koyacaktı. Ve koydu da. Pencaplı patronların iktidar

[illegible] Partisi idi.

Batı Pakistan Halk Partisi tam bir Sosyal Demokrat Partidir. Lideri olan Zülfikâr Ali Butto, İşçi Sınıfının kendi iktidarını kurmasını önermez. Patronların iktidarında İşçilerle Patronların işbirliğini önerir. Buna rağmen kendini halka SOSYALİST olarak kabul ettirmiştir. Doğu Pakistan'daki Avami Birliği Partisi de İşçi Sınıfının Partisi değildir. Rahman'ın lideri olduğu bu parti, Doğulu ticaret burjuvazisini, küçük burjuvaları (memurlar, aydınlar) ve köylüleri temsil eder. Buna rağmen ortaya attığı istekler geniş bir tabanla uyuştuğundan, İşçi Sınıfının Partisi olan Komünist Partisinin bazı taraftarlarının da desteğini almıştır.

Bunun sonucu Avami Birliği Partisi mecliste çoğunluğu kazandı. İşte bu durum Pencaplı patronların eteğini tutuşturdu. Çünkü Rahman, Doğu yararına kanunları rahatça meclisten geçirebilirdi. Bunun için Yahya Han Meclisin açılışını erteledi. Bu arada Rahman'ın isteklerini dinledi. Bunların başlıcaları şunlardı:

— Eyaletler merkezi hükümete sadece dış işlerinde bağlı kalsın,

— Her eyaletin ayrı parası ve mali politikası olsun,

— Merkezi hükümetin eyaletlerden alacağı vergiler sınırlandırılsın,

— Her eyalet dış ticaretini kendi yapsın,

— Ordu eyaletlerin denetiminde olsun.

Görüldüğü gibi bunlar Doğunun bağımsızlığından çok, Doğulu egemen sınıf olan ticaret burjuvazisinin ve küçük burjuvazinin isteklerinden başka birşey değildi. Ancak Pencaplı patronların bu kadarına dahi tahammülleri kalmadığından istekler reddedildi. Doğu'da Sıkıyönetim ilân edildi. Sıkıyönetim Komutanı yine Pencaplı bir subaydı ve adı KASAP TİKKA idi. Bunun üzerine Rahman, batılı «İşgal Ordularına» karşı halkı direnişe çağırdı. Önce genel grevler olarak ortaya çıkan direnişler Tikka tarafından kanla bastırıldı. Ancak Halk silahlı olarak karşı mücadeleye girişti. Artık savaş BAĞIMSIZLIK SAVAŞINA DÖNÜŞMÜŞTÜ. Şimdi artık «Doğulu küçük burjuvazinin Batılı patronlardan istediği bir takım haklar» olmaktan çıkmıştı iş. Bütün Bengal halkının Emperyalist sömürüye karşı BAĞIMSIZLIK SAVAŞINA dönüşmüştü.

Dünya ülkeleri de bu savaşta saflarını kısa zamanda belli ettiler. Doğunun bağımsızlık savaşını destekleyen Sovyetler Birliği Yahya Han'ı «PROTESTO» ederken, en büyük emperyalist ülke ABD, Türkiye üzerinden Yahya Han'a silah satıyordu. Ve bu, «Türkiye'nin kardeş müslüman ülkeye yardımı» adı altında kamufle ediliyordu. Dolayısıyla Türkiye'deki sermayedar sınıf, Pakistan'daki kendi sınıfının saflarında yer almış oldu.

Bugün kuvvetli görünen belki Pencaplı patronlardır. Ama onları bekleyen asıl ve en büyük tehlike, Batı Proletaryasıdır. Doğunun savaşına onların Emperyalist-kapitalizme karşı savaşı eklenirse, ancak o zaman tüm Pakistan iş ve dış sömürüden kurtulabilir.

O günlerse pek o kadar uzak değildir.

YILDIRIM ERYILMAZ

Yurt ve Dünyada

işçi haberleri

Çaycuma Seka İşçilerinin Sendika Kongresi Yapıldı

SEKA Çaycuma işçileri jandarma ve polis çemberi altında sendika kongrelerini yaptılar.

Evet. Puvantörlük binasının karşısındaki bina toplum polisi, yemekhanenin arka odası jandarma, kongre salonu da genel müdür, müessese müdürü ve işverenin sadık köpekleri tarafından muhasaraya alınmıştı. Fabrikanın nizamiye kapısı da bekçilerle donatılarak, özellikle gazetecilerin içeri girişi yasaklandı. Ama bu tertipler sökmedi. SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK her zaman olduğu gibi yine işçilerin arasındaydı.

Kongrede beklenildiği gibi eski sendikacılardan meydana gelen grupla, kendilerine «Milliyetçiler» diyen grup meseleleri yüzeyde ve yanlış olarak anlattılar. İşçilerin gerçek sesini yansıtan SAVAŞCILAR GRUBU oldu.

«GREV» sözünü duyunca kaçacak delik arayan «Sarı sendikacılar», «Başarılı grevleri DİSK yaptı» diyerek kendi ihanetlerini açıkça ortaya koydular.

Selülöz-İş genel sekreteri konuşmasında, «İŞÇİ SENDİKACIYLA ORTAK KARAR ALAMAZ» ve «Türk-İş genel grevini yapsaydık işverenin yüzüne nasıl bakardık» diyerek, nasıl domuzdan yana olduğunu ve bu haliyle işçinin yüzüne bakabilecek kadar, sarılıktan etrafını göremez hale geldiğini gösterdi.

SAVAŞÇILAR GRUBU adına söz alanlar ise, işverenin alnına alnına haykırıyorlardı: «Nerede sarı sendikacı varsa orada işçilerin güvenliği yoktur. Ancak gerçek sendikacıların olduğu yerlerde iş güvenliğinden söz edilebilir.»

Netice ne olursa olsun, bu kongre, Çaycuma işçilerinin uyanışı, canlanışı olmuştur. Çaycuma SEKA işçileri en azından kimin ne olduğunu gördüler. İlk defa, cesaretle, kendi haklarını, işçi sınıfının haklarını savunan, bunun için her türlü baskıya göğüs geren arkadaşlarının kükremesini duydular. Onların, nasıl diğerlerinden apayrı bir cesarete ve sınıf bilincine sahip olduklarını anladılar.

Hiç bir engel devrimci Caycuma Seka işçilerinin mücadelesini durduramıyacaktır. İşçiler haklarının savunulmasını ve alınmasını sarı sendikacılara bırakmıyacaklardır. Zafer ergeç işçilerin olacaktır.

GREV

GREV

GREV

ALMANYA KÖŞESİ

Sevgili Mavi Tulumlular,

Sevgili Emekçiler,

Selâm Size Alamanya'dan.

Bundan böyle size bu köşeden sesleneceğiz.

Neler oluyor? Neler dönüyor? Nasıl geçiyor hayat biçimimiz bu gurbet ellerde? Uğraşımız nasıl? Mücadelemiz nasıl? Teşkilâtlanışımız nasıl? Neler duyuyoruz? Neler görüyoruz? Başımıza neler geliyor?

Sömürücüyle, Emperyalizmle kavgamızı pafta pafta sereceğiz gözlerinizin önüne bu gazetede. Ve ilhamımızı havadan değil, içinde yaşadığımız mücadele koşullarından alarak yazacağız. Yani, taze taze. Yani, diri diri..

Çok yüreklice, çok yiğitçe kavgalar olmaktadır burada da.

Ondan sonra; bildiriler, broşürler, gazeteler, dergiler.. Sendikalar, federasyonlar, konfederasyonlar, kulüpler, ocaklar,. Furya gidiyor.

Ve apışıp kalıyorlar İşçi düşmanları.

Haberlerimi ve resimlerimi bekleyin.

Berlin - Almanya
MURAT ERİKE

İSPANYA

Faşist Franko yönetiminin bütün baskılarına rağmen, İspanya'da işçi sınıfı, kapitalistlere karşı mücadelesine artan bir hızla devam ediyor. Ücretlerini arttırmak için Barselona gibi büyük şehirlerde haftalarca süren grevler yapıyor.

İNGİLTERE

Emperyalist aşamaya varan KAPİTALİZM İNGİLTERE'DE CAN ÇEKİŞİYOR. Kapitalizmin babası olarak bilinen İngiltere bugün artık çöküyor. Bu yüzden;

— Yüzyıllık koca ROLS-ROYS şirketi bir anda gümbür gümbür iflas etti. 25.000 işçi birden, bir anda işsiz kaldı.

— Amerikan FORD otomobil şirketi, «ülkede sosyal istikrar yok» diye, 900 milyonluk yatırımını, İngiltere'de yapmaktan korkuyor.

Ve İngiltere'de POSTA İŞÇİLERİNİN GREVİ dokuz hafta sürdü. İngiltere'nin iç ve dış haberleşmesi kesildi. Kapitalist sistemin nefesi kesildi.

Yine 70.000 işçi Londra'da toplanıp, kısıtlanmak istenen grev haklarını korumak için, gösteriler yapıyor.

GRUNDİG İŞÇİLERİNİN GREVİNİ BÜTÜN İŞÇİLER DESTEKLİYOR.

İşçilerin Birlik-Gücü, inancı, dayanışması ve 6 Ocak 1971 tarihinden beri devam eden GREV. Bu Grev İşçi Sınıfının Patronlara karşı vereceği mücadelelerin en yakın örneklerinden biri olan GRUNDİG radyo fabrikası İŞÇİLERİNİN GREVİDİR.

PERTRİX İŞÇİLERİ SIKILI BİR YUMRUK GİBİ GREVDE.

Greve devam eden Pertrix Pil fabrikası İşçileri Patronlara karşı verdikleri mücadelelerinde güçlü ve azimli olduklarını isbat etmiş durumdadırlar. Pertrix işçileri aralarında kurdukları ekiplerle Grevde olan diğer fabrikalara giderek İşçi Sınıfının yüksek mücadele gücünü birleştiriyorlar.

GREV GREV

İSTANBUL'da, PERTRİX pil, GRUNDİG radyo, FABRİKALARINDA İşçiler Patronlara Karşı GREV SİLAHINI KULLANIYORLAR. İşçiler, İnanla, İnançla, sabırla, şevkle GREV yapıp Grevlerini yaşatıyorlar. Patronlara karşı mücadele veriyorlar ve isteklerini çatır çatır alıyorlar. Sendikalarını güçlü tutuyorlar. Sarı sendikacıları istemiyorlar.

İşçiler sıkılı bir yumruk gibi beraber. İsteklerini Devrimci sendikaları vasıtasıyla madde madde sıralıyorlar. Birliklerini bozmuyorlar. Moralleri yüksek. Hep bir ağızdan: **«Grevler İşçi Sınıfının Patronlara karşı mücadeleyi öğrendikleri okullardır. Patronların iktidarlarından kurtulmanın yollarını Grevlerimizde öğreniyoruz»** diye sesleniyorlar. Bir fabrikadaki Grev diğer 10 larca fabrikadaki binlerce işçi tarafından destekleniyor. Grev'de birlikte nöbet tutuyorlar, birlikte yiyorlar, birlikte eyleniyorlar. Bir fabrikadaki Grev'e bütün işçiler Grevimizdir diyorlar. Aralarında paralar toplayarak Patronlara karşı İŞÇİ SINIFININ dayanışmasını sağlıyorlar.

Bunun için, **İŞÇİ SINIFININ GÜCÜ - HERGÜN, HERYERDE, HER İŞYERİNDE, HER İŞÇİ HAREKETİNDE GELİŞİYOR.**

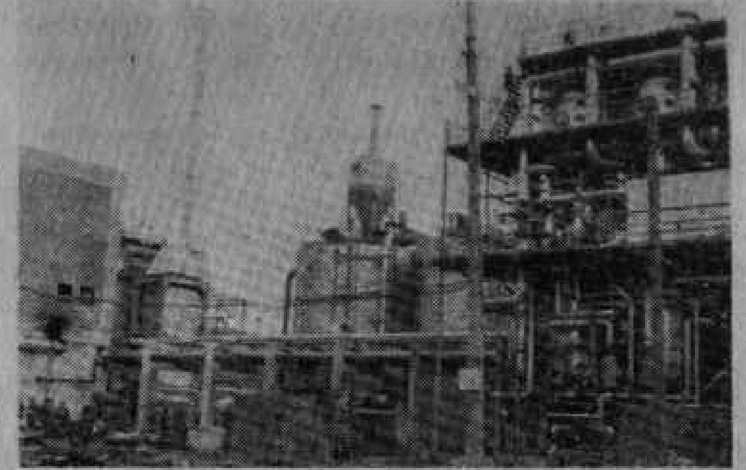
dur iflas etti. 25.000 işçi birden, bir anda işsiz kaldı.

— Amerikan FORD otomobil şirketi, «ülkede sosyal istikrar yok» diye, 900 milyonluk yatırımını, İngiltere'de yapmaktan korkuyor.

Ve İngiltere'de POSTA İŞÇİLERİNİN GREVİ dokuz hafta sürdü. İngiltere'nin iç ve dış haberleşmesi kesildi. Kapitalist sistemin nefesi kesildi.

Yine 70.000 işçi Londra'da toplanıp, kısıtlanmak istenen grev haklarını korumak için, gösteriler yapıyor.

Dünya işçi sınıfı direniyor. Kapitalizme-emperyalizme-faşizmme karşı mücadelede, İşçi Sınıfı bütün dünyada önderlik yapıyor.

Erdemir İşçileri

İşverenin uşağı Sarı Sendikayı yendiniz.

Şimdi Devrimci Sendikanız Maden-İş'e toplanıp İşveren'e karşı mücadele ediyorsunuz.

Siz birlikte kavga vermenin ne demek olduğunu bilirsiniz. Size söylenecek başka lafımız yok.

Sizi bu kavgadan gene de engellemek isteyecekler. Kararlar gelecek karşınıza. Ama yılmayacaksınız. İstediğiniz haklar sizin en tabiî haklarınız.

İşveren şimdi size kendini acındırmaya çalışacak «AYŞE patladı, ben bunları veremem» diyecek, işveren ile işçinin birbirinne ihtiyacı olduğundan bahsedecek.

İşçiler bu oyunlara gelmeyin.

Patronun patlayan fırını sizin haklarınızla tamir olmaz.

SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK